

καὶ ὠνειρευόμην μίαν ἀναδρομικὴν ἔκθεσιν τῆς ζωῆς, ἣ ὁποία ἐπέ-  
ρασε, ἔδωσε καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐφανταζόμην ὅτι ἤκουον ἀκόμη τὸν συγκεχυμένον θόρυβον τῶν  
φωνῶν τῆς ὡς ἐσβεσμένῃ ἡχῷ μακρυνῆς τινος ἀληθμονήτου ἐποχῆς  
καὶ τὴν διέκρινα ὡς ὄλοζώντανῃ εἰκόνα διερχομένην ἐνώπιόν μου.

\* \*

Τώρα ποῦ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις παρήλθον, μὲ ἀπέμεινε ἄλλο  
βαρὺ καὶ ἄτονον αἶσθημα, ἀνάλογον τῆς ἀγρίως ἀπλουμένης ἐρη-  
μίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς περιπλανωμένην ψυχὴν τὴν φαντάζομαι ἀτε-  
νίζων τὸν ἑναστρον οὐρανόν.

Ἐδημιούργησα ἴδιον κόσμον σκέψεων πέραν τῶν μερῶν ἔνθα τὰ  
πάντα θορυβοῦν καὶ μαρμαίρουσι, ἀφοῦ αἰσθάνομαι ἐκεῖ ὅτι γίνομαι  
μισάνθρωπος ὡς νοσταλγὸς μιᾶς καλλιτέρας ζωῆς ποῦ ἐνθυμοῦμαι  
ὅτι κάποτε ἔζησα.

Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παρήγορος σύντροφος θὰ μοῦ  
μένῃ ἢ βαθεῖα σιγῇ τῆς μονώσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοῦ λοιποῦ θὰ ἀνα-  
ζητήσω τὴν εὐτυχίαν.

Ἐν Ἀθήναις, Σεπτέμβριος 1910

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗΣ

## ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ

### ΝΕΩΤΕΡΑΙ

Ὅταν πεινάῃ ἢ ἄλεποῦ  
καμώνεται πῶς κοιμάται  
Σὰν ἀποθάνω ἔγω  
χορτάρι μὴ φυτρώσῃ.  
Ὅ,τι μέλλει, δὲ ξεμέλλει·  
κι' ὅ,τι γράφει, δὲ ξεγράφει.  
Σπίτι μου, σπιτάκι μου,  
φτωχοκαλυβάκι μου.  
Μὲ ξένα κόλλυβα  
μακαρίζει τοὺς γονιούς του.  
Μάθε τέχνη κι' ἄφσ'τηνε,  
κι' ἂν πεινάσῃ, πιάσ'τηνε.  
Σ' αὐτὸν τὸν τόπο τὸ στραβὸ  
ἄλλος δὲν ἦταν κ' ἦλθα ἔγω.  
Ὁ ἀκαμάτης ἄνθρωπος  
τὸν κλέφτη ἀπερνάει.

### ΑΡΧΑΙΑΙ

ΠΕΙΝΩΣΑΝ ἀλώπεκα  
= ἔπνος ἐπέρχεται.  
Ἐμοῦ θανάτου,  
= γαῖα πρὸς μοχθήτω.  
Μένει ἕκαστον τοῦθ'  
= ὅπερ μέλλει παθεῖν.  
Ὅϊκος, φίλος,  
= οἶκος ἀριστος.  
Ἄλλοις θυμιάμασι  
= τὸ θεῖον σέβεται.  
Διμῖν ἀτοχίας ἐστὶν  
= ἀνθρώποις τέχνη.  
Ἐν τοῖς τόποις τυφλῶν  
= καὶ λάμων βασιλεύει.  
Πᾶς γὰρ ἀεργῶν ἀνήρ  
= ζῶν κλοπιμῶν ἀπὸ χειρῶν.